

Вх. №

Висш адвокатски съвет:
Входящ №: 1380/2026
Дата: 14.07.2026 г.

До

Висш адвокатски съвет

Становище

от

сдружение „СЪЮЗ НА БЪЛГАРСКИТЕ АДВОКАТИ“, ЕИК 208448388, адрес за контакт:
гр. София, ул. Димитър Петков 111, офис 2

по

проект на Решение за допълнение на Етичния кодекс на адвоката (приет с Решение № 324 от 08.07.2005 г. на Висшия адвокатски съвет, изм. и доп.) - нови Раздел VI „Използване на системи с изкуствен интелект“ (чл. 35 - чл. 39) и Раздел VII „Достъп до електронни дела“ (чл. 40 - чл. 43), публикуван за обществено обсъждане заедно с мотиви и предварителна оценка на въздействието по процедура, открита с решение на Висшия адвокатски съвет от заседанието на 11.06.2026 г.

В срока за обществено обсъждане представяме на Вашето внимание становището на Съюз на българските адвокати по проекта за допълнение на Етичния кодекс на адвоката (ЕКА). Становището е изготвено от гледната точка, която предметът на дейност на организацията ни задължава да отстояваме: защитата на адвокатите срещу правна несигурност и срещу произволно упражняване на дисциплинарна власт, което в крайна сметка е защита и на гражданите, чието конституционно право на защита адвокатурата обслужва.

I. Липса на материална компетентност на ВАдвС

1. Конституционна рамка и граници на съсловното самоуправление

Проектът за допълнение на Етичния кодекс на адвоката (ЕКА), предложен от Висшия адвокатски съвет (ВАдвС), засяга фундаментални въпроси на правовия ред, йерархията на нормативните актове и конституционно установените граници на професионалното самоуправление.

С този проект ВАдвС прави опит да въведе два нови раздела: Раздел VI, уреждащ използването на системи с изкуствен интелект (ИИ) в професионалната дейност на адвокатите, и Раздел VII, регулиращ достъпа до електронни дела през Единния портал за електронно правосъдие (ЕПЕП) за адвокати, които не представляват страна по конкретното производство.

Съгласно чл. 134 от КРБ адвокатурата е свободна, независима и самоуправляваща се и нейната организация и ред на дейност се уреждат изключително със закон. Очевидно е, че конституционният законодател е поставил ясна граница между автономията на адвокатската професия като защитник на правата на гражданите и изключителния монопол на законодателната власт да урежда първичните обществени отношения, свързани с тази дейност.

Правомощието на ВАдвС да приема Етичния кодекс на адвоката произтича от делегацията по чл. 121, ал. 1 от Закона за адвокатурата (ЗА). Този деонтологичен акт по своето естество е предназначен да урежда моралните и професионалните стандарти на поведение на адвокатите, като неизпълнението на тези стандарти съставлява основание за дисциплинарна отговорност по чл. 132 от ЗА. Когато обаче деонтологичните правила преминават границата на чисто съсловното поведение и започнат да ограничават субективни права, признати от закон, или да транспонират европейски регламенти без изрично законова делегация за това, възниква сериозен конфликт с принципа на правовата държава и изискванията на Закона за нормативните актове (ЗНА).

2. Приложимост на Закона за нормативните актове и правна природа на актовете на съвета

За да се определи дали ВАдвС може да регулира използването на ИИ и достъпа до дела чрез Етичния кодекс, трябва да се изследва правната природа на този акт съгласно ЗНА. Член 1а от ЗНА дефинира нормативния акт като такъв, който съдържа общи правила за поведение, прилагани се към индивидуално неопределен кран субекти, има нееднократно действие и се издава или приема от компетентен държавен орган. Тъй като адвокатурата е самоуправляваща се общност, нейните органи не са държавни органи.

Въпреки това, съдебната практика на Върховния административен съд (ВАС) последователно приема, че когато на съсловни организации със закон е възложено да регулират със задължителни правила обществени отношения, техните актове имат белезите на подзаконови нормативни актове. ВАС категорично постановява, че решенията на ВАдвС, с които се приемат или изменят актове като Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения или самият Етичен кодекс, представляват подзаконови нормативни административни актове и подлежат на съдебен контрол за законност по реда на АПК.

Този извод поставя актовете на ВАдвС под изискванията на чл. 3 и чл. 7а от ЗНА. Съгласно чл. 3 от ЗНА, законът е този, който урежда първично обществени отношения, които се поддават на трайна уредба. Член 7а от ЗНА указва, че подзаконов нормативен акт за приемане на мерки на национално ниво за прилагане на актове на ЕС (като Регламент (ЕС) 2024/1689 – Акт за ИИ или Регламент (ЕС) 2016/679 – ОРЗД) се издава от компетентен държавен орган. ВАдвС не е държавен орган и Етичният кодекс не е държавен нормативен акт, поради което съветът не разполага с изначална компетентност да извършва национално транспониране, внедряване или детайлизиране на европейски регламенти без конкретна законодателна делегация.

3. Конституционна практика относно делегираната компетентност на съсловните организации

Практиката на КС потвърждава деривативния характер на нормотворчеството на съсловните организации. В Решение № 11/2026 г. по к.д. № 6/2025 г. КС разглежда чл. 101, ал. 4, изр. второ от ЗМИП, което възлага на ВАдвС да приеме „единни вътрешни правила за контрол и предотвратяване на изпирането на пари“. Съдът отхвърля искането за противоконституционност, като приема, че:

- Няма пречка законовата уредба на организацията и дейността на адвокатурата да бъде разпръсната в няколко различни закона, стига те да уреждат материя, относима към дейността на адвокатите.
- Законодателят може да възложи на ВАдвС да приеме подзаконов акт (като единните вътрешни правила), но това правомощие трябва да почива на изрична законова делегация в конкретния закон.

Това означава, че ВАдвС не разполага с „автономна“ нормотворческа компетентност извън законовата делегация. Ако съветът реши по своя инициатива да уреди нови отношения (например технически изисквания за софтуер или лични данни), без законът да му е възложил това правомощие, той излиза извън рамките на правовата държава. Това се потвърждава и от Решение № 22 от 1998 г. по к.д. № 28/1998 г. на КС, съгласно което съсловните организации (публичноправни корпорации) могат да изпълняват регулаторни функции само в обхват, строго дефиниран и ограничен от закона.

II. Липса на материална компетентност на ВАдвС по Раздел VI (Изкуствен интелект)

Предложеният Раздел VI от ЕКА (чл. 35 – чл. 39) се представя от ВАдвС като „съсловно детайлизиране“ на изискванията за компетентност и добросъвестност при ползването на нови технологии. Правният ни анализ на проекта в неговата цялост обаче разкрива съществена липса на материална компетентност за уредбата в предложения ѝ вид.

1. Обхватът на делегацията по чл. 121, ал. 1 от ЗАДв

Съгласно чл. 121, ал. 1 от ЗА ВАдвС има право да приема Етичен кодекс, който урежда правилата за професионално поведение и професионална етика. Тази делегация овластява съвета да конкретизира деонтологични задължения: как адвокатът упражнява преценката си, как пази тайната на клиента и как избягва конфликт на интереси. Тя обаче не овластява съвета да урежда технически изисквания към софтуерни продукти и тяхната употреба, нито да превръща в дисциплинарни състави задължения, чийто източник, адресат и санкционен режим са уредени в пряко приложимо право на Европейския съюз със свои държавни надзорни органи. Използването на ИИ засяга класически деонтологични категории, но конкретният проект преминава границата на етичните правила и навлиза в техническата регулация.

2. Транспониране на техническа регулация вместо уредба на деонтология (чл. 35)

Член 35 от проекта инкорпорира дефинициите на Регламент (ЕС) 2024/1689 (Акта за ИИ) – „и всички други понятия“, използвани в него, с което се създават следните долупосочените пороци.

2.1. Неопределеност на дисциплинарният състав.

Съдържанието на дисциплинарното нарушение се определя не от съсловния акт, а от техническа регулация на Съюза, чието тълкуване е възложено на органи за надзор на пазара, и която подлежи на промяна извън всякакъв контрол на адвокатурата. Това нарушава принципа на законоустановеност и определеност на санкционните норми.

2.2. Несъвместимост с европейската регулация.

Докато проектът е в процедура на обществено обсъждане през 2026 г., Актът за ИИ е съществено изменен чрез пакета „Digital Omnibus“ (предложен от ЕК на 19 ноември 2025

г., временно споразумение от 7 май 2026 г., одобрен от ЕП на 16 юни 2026 г. и приет окончателно от Съвета на 29 юни 2026 г. с отлагане на задълженията за високорискови системи до декември 2027 г. и август 2028 г.). Проектът за допълнение на ЕКА обвързва статични дисциплинарни състави с техническа регулация, която се променя по време на самото му обсъждане, което доказва, че тази динамична материя е предмет на текущи актуализирани насоки, а не на постоянни дисциплинарни отговорности.

3. Изкуствено дублиране на Акта за ИИ и създаване на паралелни режими (чл. 36)

Член 36 от проекта възпроизвежда задължението за „грамотност в областта на изкуствения интелект“ по чл. 4 от Акта за ИИ. Самите мотиви на ВАДвС признават, че това е „съсловна детайлизация на пряко приложимо задължение по правото на Съюза“. Това пряко приложимо задължение по чл. 4 от Акта за ИИ обаче има свой адресат (внедрителя), свой надзорен държавен механизъм и свой санкционен ред. Пренасянето му в ЕКА го превръща в самостоятелно дисциплинарно основание по чл. 132 от ЗАдв, т.е. създава паралелен санкционен режим за едно и също поведение без законова делегация. Освен това, задължението по чл. 4 от Акта за ИИ е замислено от европейския законодател като гъвкаво и контекстуално (нивото на грамотност се определя според знанията, опита и контекста на ползване), докато проектът на ВАДвС го превръща в единен, негъвкав набор от изисквания към всеки адвокат.

4. Недопустимо дублиране на ОРЗД (чл. 38 и чл. 43)

Същата констатация важи за чл. 38 и чл. 43 от проекта, които изцяло възпроизвеждат принципи и задължения по Регламент (ЕС) 2016/679 (законосъобразност, ограничение на целите, свеждане на данните до минимум, технически и организационни мерки - чл. 5, чл. 24 и чл. 32 от ОРЗД). Прилагането на тези изисквания е законово възложено на държавен орган - Комисията за защита на личните данни (КЗЛД). Дублирането на пряко приложимата уредба в съсловния деонтологичен акт не създава нови гаранции за гражданите, а единствено създава втори, вътрешносъловен наказващ орган по материя, за която законът е определил друг компетентен орган.

III. Липса на компетентност по Раздел VII (Достъп до електронни дела)

Проектът на нов Раздел VII от ЕКА (чл. 40 - чл. 43) съдържа множество пороци на материална некомпетентност.

1. Съгласно действащия чл. 31, ал. 1 от ЗАдв, адвокатът има право на свободен достъп до делата, да прави справки и да получава копия от книжа и сведения само въз основа на качеството си на адвокат, удостоверено с адвокатска карта. Това е субективно публично право, дадено безусловно от самия закон.

2. Проектът на ВАДвС въвежда множество ограничения на това право в електронна среда, като:

2.1. Въвежда ограничителен списък от „допустими професионални цели“ (чл. 40, ал. 2)

2.2. Въвежда изрични забрани за достъп извън тези цели (чл. 40, ал. 3).

2.3. Квалифицира достъпа без „допустима цел“ като дисциплинарно нарушение по чл. 132 от ЗАдв (чл. 42, ал. 3)

Това е пряко нарушение на чл. 3 от ЗНА, тъй като с ЕК не може да се ограничава обема или да пренаписва условията за упражняване на едно законово право. ВАдвС превръща едно безусловно законово право в условно право, скрепено с тежка дисциплинарна санкция, което съставлява недопустимо превишаване на компетентност.

3. Изземване на компетентността по GDPR и ЗСВ.

ВАдвС не може да въвежда ограничения с правилата на Регламент (ЕС) 2016/679 (GDPR). Член 6, § 1, буква „в“ и § 3 от GDPR изискват ограниченията на правата и условията за обработване на данни да бъдат уредени в правото на Съюза или в правото на държавата членка. Понятието „право на държавата членка“ означава закони на Народното събрание или държавни подзаконовни актове въз основа на законова делегация, а ЕК на адвоката няма качеството на „закон на държавата членка“ по смисъла на GDPR и не може самостоятелно да ограничава достъпа до публични регистри и системи на съдебната власт.

Управлението и достъгът до ЕПЕП са уредени в ЗСВ (чл. 360в и чл. 360з) и попадат в правомощията на Пленума на Висшия съдебен съвет (ВСС) и Министерството на правосъдието.

ВАдвС няма правомощие чрез съсловни правила да изземва функциите на държавните органи по управление на държавни електронни системи.

IV. Неправилно ВАдвС приема, че:

1. „Проектът само детайлизира съществуващи задължения (чл. 31 ЗАДВ и Акта за ИИ)“, тъй като проектът транспонира технически изисквания от европейски регламенти и създава изцяло нови състави на дисциплинарни нарушения, дублиращи ОРЗД и Акта за ИИ.

2. Запазва обема на законовите права и не ограничава правото по чл. 31 ЗА, тъй като въвеждането на дисциплинарна санкция за извършване на справка извън субективно дефинираните „допустими цели“ пряко ограничава обема на законовото право по чл. 31 от ЗА и е недопустимо в нарушение на чл. 3 от ЗНА.

3. „Дефинирането на допустими цели не е ограничение, а гаранция за добросъвестност.“, тъй като принципът на добросъвестност е общ стандарт, но ограничаването на достъпа до лични данни по GDPR изисква „право на държава членка“, а не акт на съсловна организация и е недопустимо превишаване на компетентност спрямо GDPR и ЗСВ.

4. „Кодексът балансира правото на защита (чл. 56 и 134 КРБ) и неприкосновеността на личния живот (чл. 32 КРБ).“, тъй като балансирането на конкуриращи се конституционни права е на Народното събрание и ВАдвС не може да извършва такова претегляне извън изрична законова делегация, поради което е недопустимо изземване на законодателна функция.

5. „чл. 134, ал. 1 от КРБ дава право на ВАдвС да регулира технологичните рискове“, тъй като автономията на професията позволява приемането на препоръчителни насоки, но не и налагането на паралелни санкционни режими за технически и информационни правила и е недопустим регулаторен подход.

V. Рискове от дисциплинарен произвол и правна несигурност

Мотивите обявяват за цел на проекта предоставянето на „ясни, предвидими и приложими професионални правила“ и „правна сигурност относно границите на допустимото“, следователно дисциплинарният ефект не е странична последица, а част от замисъла на проекта.

Становището ни е, че така предложения проект съчетава неопределени стандарти, практически неизпълними задължения и обърната доказателствена тежест - комбинация, която превръща новите раздели в универсално дисциплинарно основание, прилагано изборително срещу всеки адвокат водещо до произволно и неограничено дисциплинарно санкциониране.

За Съюза на българските адвокати организация с предмет предмет на дейност, защита правата на адвокатите това е централният порок на проекта.

VI. Чл. 42, ал. 1 обръща доказателствената тежест в дисциплинарното производство

1. Съгласно чл. 42, ал. 1 от проекта при дисциплинарна проверка адвокатът „е длъжен да обоснове“, че всеки осъществен от него достъп е бил необходим и пропорционален. Съгласно чл. 139, ал. 6 ЗАдв в дисциплинарното производство се прилагат субсидиарно правилата на НПК, а чл. 103, ал. 2 и 3 НПК изрично постановяват, че обвиняемият не е длъжен да доказва, че е невинен, и че от отказа му да даде обяснения не могат да се правят изводи в негова вреда. Подзаконов съсловен акт, който възлага върху привлечения към дисциплинарна отговорност адвокат тежестта да доказва правомерността на поведението си — при което самото неизпълнение на задължението „да обоснове“ може да се превърне в самостоятелно укоримо поведение — влиза в пряко противоречие със закона, в чието изпълнение се приема.

2. Съгласно трайната практика на ЕСПЧ (Le Compte, Van Leuven и De Meyere срещу Белгия и последващата практика) дисциплинарният производствен процес срещу упражняващи свободни професии, при които е застрашено правото на упражняване на професията, попадат в обхвата на чл. 6 ЕКПЧ. Конструкция, при която всеки достъп до електронно дело е потенциално дисциплинарно основание (чл. 42, ал. 3 изрично го квалифицира като нарушение по чл. 132 ЗАдв), а обвинението носи тежестта да обосновава необходимост и пропорционалност, е несъвместима с гаранциите на справедливия процес.

VII. Гаранцията на чл. 42, ал. 2 е илюзорна

Проектът предвижда, че обосноваването не може да изисква разкриване на адвокатска тайна. На практика обаче обосноваването на „конкретна професионална необходимост“ за справка по чуждо дело в повечето случаи е невъзможно без разкриване на съществуването и предмета на мандата, самоличността на клиента или подготвяната процесуална стратегия - все обстоятелства, защитени от чл. 45 ЗАдв и чл. 5 ЕКА. Адвокатът е поставен пред избор: да наруши тайната, за да се защити, или да запази тайната и да остане незащитен. Гаранция, която не може да бъде упражнена, не е гаранция.

VIII. Неопределени правни стандарти

Чл. 36 изисква „достатъчни познания“ за характеристиките, ограниченията, надеждността, системните отклонения и рисковете на системата; чл. 38, ал. 1 „необходимите мерки“; чл. 36, ал. 1, т. 3 включва и риска от „прекомерно доверяване“. Никой от тези стандарти няма определимо съдържание, по което адвокатът предварително да съобрази поведението си, а дисциплинарният орган - обективно да го провери. Изискваните по чл. 36 познания при добросъвестен прочит съответстват на компетентност от инженерно естество (архитектура на системите, режими на съхранение и обработване на входните данни, механизми на системни отклонения), каквато преобладаващата част от адвокатската колегия обективно не притежава и не може да придобие. Норма, чийто адресат е идеализирана фигура без реално съответствие в колегията, не насочва поведение тя единствено учредява основание за отговорност.

IX. Чл. 38, ал. 2 създава задължение с всеобщо неизпълнение

Разпоредбата разпростира целия режим върху вградените функционалности с изкуствен интелект инструменти за превод, редактиране, четене на документи „дори когато не са изрично обозначени“ като такива. Към днешна дата подобни функционалности присъстват в практически целия масово използван софтуер, включително в текстообработващи програми, електронна поща, операционни системи и браузъри, whatsapp, viber като внедряването им нерядко не е нито обозначено, нито изключваемо от потребителя. Добросъвестното изпълнение на чл. 36 спрямо всяка такава функционалност е фактически невъзможно. Правило, което по дефиниция се нарушава от цялата колегия, не е правило за поведение то е резервоар от дискреция, който позволява на дисциплинарният орган да избере срещу кого да го приложи. Именно това е противоположното на декларираната в мотивите предвидимост.

X. Чл. 41, ал. 2 въвежда отговорност за пасивно узнаване

Разпоредбата разпростира задълженията за поверителност и върху адвокат, който е узнал информация от електронни дела „чрез друг адвокат, който е осъществил достъпа“. Така адвокат, комуто в рамките на колегиална консултация е съобщена информация, чийто произход той не контролира и често не може да установи, се оказва носител на дисциплинарни задължения за чуждо поведение. Съставът е неизпълним и неконтролируем от адресата си.

XI. Възпиращ ефект върху упражняването на правото по чл. 31 ЗАдв

Комбинацията от изчерпателно изброени недопустими цели (чл. 40, ал. 3), изискване за „конкретна професионална необходимост“ за всяка справка (чл. 40, ал. 5), автоматична квалификация на достъпа без допустима цел като нарушение по чл. 132 ЗАдв (чл. 42, ал. 3) и обърната доказателствена тежест (чл. 42, ал. 1) прави всяка справка по чуждо дело потенциален дисциплинарен риск. Рационалният адвокат ще ограничи справките си - включително тези, които дължи на клиента си при преценка за поемане на защита, проверка за конфликт на интереси или установяване на свързани производства. Възпиращият ефект не засяга само адвоката: той засяга гражданите, за чието конституционно право на защита

(чл. 56 и чл. 122 от Конституцията) правото по чл. 31 ЗАдв е инструмент. Проект, представен като гаранция за доверието в адвокатурата, не може да постига целта си, като прави упражняването на законово право дисциплинарно опасно.

ХІІ. Насоки, а не дисциплинарни състави

1. Мотивите се позовават на Ръководството на ССВЕ от 2 октомври 2025 г. относно използването на генеративен изкуствен интелект от адвокати. Позоваването обаче премълчава определящото: ССВЕ съзнателно е избрал формата на необвързващи насоки, а не на изменение на деонтологичен кодекс с дисциплинарни последици.

2. Същият подход следват и националните адвокатури, чиито рамки обичайно се сочат за образец — френският CNB прие деонтологичен наръчник с препоръчителен характер, а английският регулатор (SRA) работи с рисково-базирани насоки. Никоя от водещите европейски юрисдикции не е избрала пътя, предложен с настоящия проект: подробни технически задължения, скрепени с обща дисциплинарна санкция.

3. Показателна е и динамиката на самите насоки на ССВЕ: към Ръководството от октомври 2025 г. на 27 март 2026 г. беше добавено Техническо ръководство за използването на инструменти и модели с ИИ от адвокати (издание 2026). Две актуализации в рамките на шест месеца - при това с изричното признание на ССВЕ, че наблюденията върху технологията остаряват още преди публикуване, и че универсално „сигурно“ решение не съществува: локалните системи дават контрол срещу значителни инвестиции, облачните услуги дават мощност срещу по-малък контрол. Материя с такъв ритъм на промяна по дефиниция не подлежи на кодифициране в статични дисциплинарни състави.

4. Изборът на форма не е техническа подробност. Насоките възпитават стандарт и оставят пространство за развитие на технологията и практиката; дисциплинарните състави изискват определеност, изпълнимост и предвидимост — качества, които, както посочихме, проектът не притежава. Българската адвокатура не изостава, като избере формата на насоките; тя изостава, като избере формата на санкцията за материя, която никой друг не санкционира по този начин.

ХІІІ. Предварителната оценка на въздействието не отговаря на съдържанието на проекта

Предварителната оценка приема, че прилагането на новите разпоредби „не е свързано с разходи или прекомерна административна тежест за адвокатите“. Този извод е несъвместим със самия текст на проекта. За да изпълни добросъвестно чл. 35 — чл. 38, адвокатът трябва да идентифицира вградените ИИ функционалности в целия използван от него софтуер, да проучва условия за ползване и политики за поверителност на доставчици, да оценява настройки, надеждност и рискове, да организира обучение и контрол върху персонал и сътрудници, да документира преценките си и при необходимост да премине към по-сигурни, съответно по-скъпи услуги или локална инфраструктура. Това са преки разходи на време, средства и организационен капацитет, които падат непропорционално върху самостоятелните адвокати и малките кантори - мнозинството от българската адвокатура. Оценката не разглежда и никакви по-малко ограничителни алтернативи: технологично неутрални принципи в ЕКА, необвързващи насоки, поетапно въвеждане, обучение преди

санкциониране, отделно обсъждане на двете самостоятелни материи. Не са оценени и рисковете, които настоящото становище идентифицира - от изборително дисциплинарно прилагане, от възпирание на упражняването на правото по чл. 31 ЗАдв и от конкурентно неравенство между големи и малки практики. Оценка, която възпроизвежда целите на проекта, без да изследва необходимостта, пропорционалността и алтернативите, не изпълнява функцията си.

XIV. Становище и предложения.

1. Относно Раздел VI (Изкуствен интелект): Висшият адвокатски съвет няма материална компетентност да приеме предложения раздел в този му вид. Чрез него съветът превишава границите на деонтологичната уредба по чл. 121, ал. 1 от ЗА, като се опитва да регулира технически изисквания, да препраща към нестабилни технически дефиниции на правото на ЕС и да дублира санкционни режими по Акта за ИИ и ОРЗД.

2. Относно Раздел VII (Достъп до дела): ВАдвС няма компетентност да ограничава субективното право на свободен достъп до дела по чл. 31 от ЗА. Опитът за стесняване на обема на това право през Етичния кодекс е в пряк конфликт с чл. 3 от ЗНА и изискванията на GDPR за ограничаване на обработването на данни само със „закон на държава членка“.

3. Пълно оттегляне на предложения проект за допълнение на ЕКА: Проектът в сегашния му вид съдържа тежки пороци на материална некомпетентност.

4. Преминане към препоръчителни насоки за ИИ: Вместо твърда дисциплинарна уредба, ВАдвС може да издаде наръчници, методически указания или етични препоръки за адвокатите при работа с ИИ, без да създават нови технически изисквания и по този начин нови дисциплинарни състави.

5. Инициране на законодателни промени за електронния достъп: Проблемът с електронния достъп до дела през ЕПЕП и защитата на данните на участниците в производствата може да бъде решен законосъобразно само на законодателно ниво, която да уреди спецификите на електронния достъп, възможностите за технически ограничения и съответствието с GDPR по надлежния законов ред.

13 юли 2026

SVETLOZAR
ANASTASOV NIKOLOV

Digitally signed by SVETLOZAR
ANASTASOV NIKOLOV
Date: 2026.07.13 19:14:04 +03'00'

адв. Светлозар А. Николов

Председател на СЪЮЗА НА БЪЛГАРСКИТЕ АДВОКАТИ